

PAUL VAN LOON

Vampier
in de
SCHOOL

TEKENINGEN
CAREN LIMPENS

Leopold / Amsterdam

VOOR HADJIDJA EN MANISHA

AVI E5-M6

Twaalfde herziene druk 2017

© 1990-2017 tekst: Paul van Loon

© Omslag en illustraties: Caren Limpens

Boekverzorging: Caren Limpens

© Auteursfoto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7307 3 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-logo.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

NACHT- MERRIES

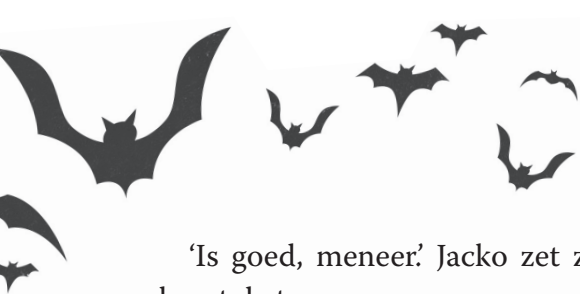
De laatste week voor de kerstvakantie merkt Jacko voor het eerst dat er iets mis is met zijn vriend Edje Post. Het is een grijze maandagochtend halverwege december en er zit sneeuw in de lucht. Edje en Jacko zitten allebei in de brugklas van het Dr Stokercollege. Om acht uur staat Jacko bij Edje op de stoep en belt aan. Edjes vader doet open. Hij is een grote, dikke man met stoppels op zijn kin.

‘Dag, meneer Post. Is Edje klaar?’

Edjes vader strijkt door zijn haar en geeuwt. ‘Kweenie, Jacko. Ik ben zelf pas op. Ik heb hem nog niet gezien vandaag.’ Hij draait zich om naar de trap en brult naar boven: ‘Edje, Jacko is er. Je moet naar school.’

Er komt geen antwoord van boven.

Edjes vader haalt zijn schouders op. ‘Misschien ligt hij nog in zijn nest. Wil jij even aan zijn deur rammelen? Ik ben net aan mijn ontbijt bezig.’

‘Is goed, meneer.’ Jacko zet zijn rugzak in de gang en loopt de trap op.

Edjes vader sloft naar de keuken.

Het is doodstil in het huis. Edjes moeder is naar haar werk en net als Jacko heeft Edje geen broers of zussen. Boven aan de trap kraken de treden onder Jacko’s voeten. Uit Edjes kamer komt geen geluid.

Als hij zich maar niet verslapen heeft, denkt Jacko. Dan missen we de bus van half negen. Hij klopt op Edjes deur.

‘Edje, we moeten naar school.’ Geen antwoord. Jacko klopt nog eens en doet dan de deur open. Het is schemerduister in de kamer. De gordijnen zijn nog dicht. Op het bed ligt een donkere, vormeloze hoop.

Jacko kreunt. Edje heeft zich inderdaad verslapen. Jacko loopt door het duister naar het raam en schuift met een boos gebaar de gordijnen open. Hij heeft geen zin om de bus te missen vanwege zijn luie vriend. Grijs ochtendlicht stroomt de kamer binnen. Het raam staat open en een kille wind doet de vitrage opbollen.

‘Kom er nu maar uit, luilak,’ zegt Jacko. Hij draait zich om naar het bed en trekt de deken met een ruk naar achteren.

Het bed is leeg.

Jacko fronsst zijn wenkbrauwen. Vreemd. Edjes kleren hangen slordig over een stoel en zijn sokken liggen op de grond naast het bed. Jacko kan ze ruiken. Ze ruiken beslist niet naar viooltjes. Maar waar kan Edje zijn? Beneden is hij niet, want dan had zijn vader hem wel gezien. Jacko kijkt

naar het open raam. Het lijkt wel of Edje op mysterieuze wijze in pyjama door het raam verdwenen is. Maar dat is onmogelijk. Edje kan niet vliegen, voor zover Jacko weet. Hij kijkt door het raam naar buiten. De ruit is vettig, vol vingerafdrukken en krassen. Die mag weleens een keer gewassen worden, denkt hij. Dan klinkt er een zwak gekreun achter hem. Jacko draait zich om, maar er is niemand in de kamer. Opeens sluit een ijskoude hand zich om zijn enkel en Jacko gilt van schrik.

‘Maak alsjeblieft niet zo’n herrie,’ mompelt Edje, ‘mijn kop bonst als een heipaal.’ Kreunend kruipt hij onder het bed uit.

‘Neem me niet kwalijk,’ zegt Jacko. ‘Het is natuurlijk de gewoonste zaak van de wereld dat jij onder het bed ligt om mijn enkel met je kouwe tengels beet te pakken. Wat doe je daar in hemelsnaam?’

Edje hijst zich kreunend op het bed en heft zijn handen afwerend op. ‘Doe de gordijnen dicht. Dat licht is veel te fel aan mijn ogen.’ Hij houdt zijn gezicht van het raam afgekeerd. Het wit van zijn ogen is doorschoten met rood, alsof er tientallen adertjes gesprongen zijn.

‘Heb jij gisteravond soms aan de drankvoorraad van je vader gezeten?’ vraagt Jacko.

Edje kreunt opnieuw en duwt zijn hoofd onder de deken. ‘Doe dat raam en die gordijnen nou dicht. Ik bevries hier zowat!’

‘Tot uw dienst, meneer.’ Jacko sluit het raam en trekt de gordijnen dicht. ‘Maar nou heb je me nog steeds niet verteld wat je onder dat bed uitspookte.’

‘Ik weet het niet,’ mompelt Edje met zijn hoofd nog steeds onder de deken. ‘De laatste tijd overkomt me dit wel vaker. Om de een of andere reden kruip ik in mijn slaap uit bed en als ik wakker word, lig ik eronder. Het komt allemaal door die nachtmerries, denk ik.’

‘Nachtmerries?’

Edje is nu helder genoeg om zijn kleren bij elkaar te zoeken en zich aan te kleden. ‘Ik vertel het je straks in de bus wel,’ zegt hij, hinkend met één been in een broekspijp, terwijl hij zijn armen in een coltrui wurmt.

Het lijkt wel een wonder maar ze halen de bus van half negen nog. Weliswaar moet Edje zonder ontbijt de deur uit maar hij heeft toch weinig eetlust, zegt hij. Hij is ook een beetje misselijk.

Hij ziet er bleek en mager uit, knijpt zijn ogen voortdurend tot spleetjes. Blijkbaar heeft hij nog steeds last van het licht.

Erg wakker lijkt hij ook niet, want hij zit voortdurend te geeuwen.

‘Oeah, wat heb ik een hekel aan school,’ zegt hij. ‘Al die kostbare tijd die je moet verspillen met leren. Zelfs thuis laten ze je niet met rust. Is hij ook al bij jou thuis geweest?’

‘Wie?’

‘De directeur. Hij bezoekt de ouders van alle brugklassers. Vorige week was hij ’s avonds bij ons. Hij wil op de hoogte zijn van de gezinssituatie van de nieuwe leerlingen. Vind je dat nou niet overdreven?’

Jacko haalt zijn schouders op. ‘Ach, ’t zal er wel bij horen als je op een middelbare school zit.’